

Arrest

nr. 159 733 van 12 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 september 2013 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 september 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 4 juli 2010 te Turkije in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Verzoeker dient op 17 augustus 2012 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde zijn echtgenote in België te vervoegen. De afgifte van het visum wordt op 23 oktober 2012 toegestaan.

1.3. Verzoeker komt op 2 november 2012 België binnen en wordt op 19 december 2012 in het bezit gesteld van de elektronische F-kaart.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 9 september 2013 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 30 juli 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [K.]

Voorna(a)m(en): [B.]

Nationaliteit: Turk

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater of ter, §1, °4 van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het verslag dd. 17.02.2013 opgesteld door de politie van Gent naar aanleiding van een samenwoningcontrole, blijkt dat betrokkenen geen gezinscel meer vormen.

Dit wordt bovendien bevestigd door de gegevens van het rijksregister. Hieruit blijkt namelijk dat betrokkene sedert 31.07.2013 op een ander adres woont dan zijn echtgenote.

Betrokkene ondertekende op 10.07.2013 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Aangezien betrokkene er voor kiest geen bewijzen voor te leggen en er dus geen grondig onderzoek kan gevoerd worden naar onder andere de gezinssituatie, economische, sociale en culturele integratie in België en de bindingen met zijn land van oorsprong, wordt verondersteld dat deze situatie niet van die aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de hoorplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de motiveringsplicht en van de rechten van verdediging. Tevens betoogt hij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij vertrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing [MAST A., e.a., “Overzicht van het Belgische administratief recht”, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694.].

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig art. 42 quater van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat verzoeker geenszins werd gehoord aangaande redenen waarom de echtgenote van verzoeker de samenwoning heeft stopgezet.

Dat verzoeker geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen bijkomende bewijsstukken neer te leggen/te horen.

Dat immers verzoeker geen enkele schuld treft.

Dat verzoeker volledig ter goeder trouw is.”

2.1.2.1. Het eerste middel wordt, nu het enkel duidelijk wordt betrokken op de bestreden beëindigingsbeslissing, ook enkel onderzocht in het licht van deze beslissing.

2.1.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beëindigingsbeslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Deze beslissing geeft zo aan te zijn genomen op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dit omdat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging tussen de echtgenoten. In dit verband wordt melding gemaakt van een verslag van 17 februari 2013 opgesteld door de politie van Gent naar aanleiding van een controle samenwoning en geduid dat hieruit blijkt dat er niet langer sprake is van een gezinscel. Verweerder wijst er in dit verband ook op dat uit het rijksregister blijkt dat verzoeker sinds 31 juli 2013 op een ander adres dan zijn echtgenote is ingeschreven. Verweerder citeert verder het artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet en merkt op dat verzoeker op 10 juli 2013 een document ondertekende waarbij bewijzen werden opgevraagd die het bestuur moesten toelaten zijn situatie in het licht van voormelde bepaling te onderzoeken. Hij stelt vast dat verzoeker ervoor heeft geopteerd geen bewijzen voor te leggen, waardoor een grondig onderzoek naar onder andere de gezinssituatie, de economische, sociale en culturele integratie in België en de bindingen met het land van herkomst niet mogelijk is. Er wordt verondersteld dat verzoekers situatie niet van aard is dat een terugkeer schadelijk zou zijn voor hem.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beëindigingsbeslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat verder niet toe te besluiten dat de bestreden beëindigingsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Verzoeker benadrukt dat hem geen enkele schuld treft en hij te goeder trouw was, doch verweerder stelt in de bestreden beëindigingsbeslissing op zich nergens het tegendeel. De determinerende motieven betreffen de vaststellingen dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging en er daarnaast niet blijkt dat verzoekers situatie van die aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor hem en er aldus geen redenen voorhanden zijn dat verzoeker het verblijfsrecht op zelfstandige wijze dient te kunnen behouden. Er blijkt niet dat een (ongestaafde) bewering dat men te goeder trouw is en geen schuld treft in dit verband relevant is, laat staat dat dit van aard is het kennelijk onredelijk karakter

van de motivering aan te tonen. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt aldus niet.

2.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad herhaalt dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoont dat verweerder op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Hij maakt ook niet aannemelijk dat verweerder enig concreet gegeven voorhanden in het dossier ten onrechte niet heeft betrokken in de besluitvorming.

Verzoeker betoogt nog dat het bestuur heeft nagelaten voorafgaandelijk een voldoende onderzoek te voeren. Hij stelt hierbij ook dat hij ten onrechte niet werd gehoord, bijvoorbeeld over de redenen waarom zijn echtgenote de samenwoning heeft stopgezet, en hij evenmin werd uitgenodigd bijkomende bewijsstukken voor te leggen. Hij stelt aldus niet op een afdoende wijze zijn verweer of argumenten te hebben kunnen formuleren. De Raad stelt evenwel vast dat niet blijkt dat verweerder, waar hij zich steunde op het bedoelde politieverlag en de gegevens van het rijksregister, onvoldoende onderzoek voerde om te kunnen besluiten dat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging. Verzoeker betwist in wezen ook geenszins dat van een gezamenlijke vestiging niet langer sprake is. Er blijkt ook niet dat de reden waarom er niet langer sprake is van een samenwoning of van een gezamenlijke vestiging in deze enige relevantie heeft. Zelfs al was verzoeker te goeder trouw en trof hem geen schuld, hetgeen in deze evenwel slechts algemene beweringen betreffen, blijft de vaststelling overeind dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. In zoverre verzoeker stelt dat hij diende te worden gehoord en de mogelijkheid diende te hebben bijkomende stukken of argumenten aan te brengen, merkt de Raad verder ook nog op dat verzoeker eraan voorbij gaat dat hem op 10 juli 2013 documenten werden betekend waardoor hij diende te weten dat het bestuur de procedure had ingezet om over te gaan tot een beëindiging van zijn verblijfsrecht. In deze documenten werd verzoeker gevraagd alle volgens hem nuttige gegevens en stukken voor te leggen betreffende de elementen bedoeld in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet of een eventueel van toepassing zijnde uitzonderingssituatie zoals bedoeld in § 4 van deze wetsbepaling, die zich kunnen verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht. Verzoeker betwist in wezen niet dat hem deze mogelijkheid werd gegeven. Hij betwist evenmin het gestelde dat hij ervoor koos geen bewijzen voor te leggen. Aldus kan verzoeker thans niet in redelijkheid voorhouden dat hij in de onmogelijkheid was om te anticiperen op een mogelijke beëindiging van zijn verblijfsrecht of dat hem niet de kans werd geboden om in dit verband voorafgaand aan de beslissing gegevens en stukken naar voor te brengen die zich volgens hem konden verzetten tegen de beëindiging van zijn verblijfsrecht. Gelet op deze uitnodiging van het bestuur om relevante gegevens en stukken aan te brengen, kan niet worden vastgesteld dat het bestuur op dit punt enig onzorgvuldig handelen kan worden tegengeworpen of dat het verzoekers recht om te worden gehoord of diens rechten van verdediging niet heeft gerespecteerd. Daarenboven, ten overvloede, wijst de Raad er ook nog op dat verzoeker niet aantoont dat hij nog enige informatie had kunnen verschaffen die verweerders appreciatie van de feiten of het besluitvormingsproces kon beïnvloeden. Zoals reeds werd aangestipt, beperkt hij er zich toe te stellen dat hij te goeder trouw was en hem geen schuld zou treffen. Dit zijn evenwel ongestaafde beweringen die geen afbreuk kunnen doen aan de determinerende motieven van de bestreden beëindigingsbeslissing.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het hoorrecht of van de rechten van verdediging wordt niet aangetoond.

2.1.2.5. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 42quater, § 1, laatste lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Het artikel 42quater§1,3e lid Vw. stelt het volgende :

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”.

Daarnaast wil verzoeker verwijzen naar het 74/13 Vw. , waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering alsnog rekening dient te worden gehouden met verzoekers kind, met verzoekers gezins- en familieleden in België en met verzoekers gezondheidstoestand.

Het artikel 74/13 Vw. stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat verzoeker, overeenkomstig de art. 42quater§1,3e lid en 74/13 Vw. verzoeker ondermeer diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie in België.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoeker, familielid van een burger van de Unie, rekening te houden met verzoekers sociaal-economische situatie, met zijn integratie in de Belgische samenleving en met de duur van zijn verblijf in België.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker (nogmaals) uit te nodigen voor een verhoor/ bewijsstukken aangaande zijn sociaal-economische situatie en zijn integratie in de Belgische samenleving neer te leggen.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig de art. 42quater§1,3e lid en 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoekers tewerkstelling in België (cf. stuk 2).

Dat er door verweerder, in strijd met de art. 42quater§1,3e lid en 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met verzoekers tewerkstelling in België.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een grondig onderzoek heeft verricht naar verzoekers sociaal-economische situatie, naar zijn integratie in de Belgische samenleving, naar de duur van zijn verblijf in België en naar de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dat immers verzoeker wel degelijk alles in het werk heeft gesteld opdat hij zich zo vlug mogelijk socioeconomisch en cultureel integreerde in de Belgische samenleving.

Dat hij steeds alles in het werk heeft gesteld om in zijn eigen inkomsten te voorzien en niet afhankelijk te zijn van de Belgische staat. Verzoeker is sedert 29.01.2014 tewerkgesteld met een arbeidsovereenkomst voor arbeiders bij [BVBA A.], gevestigd te 9000 Gent, [...] (cf. stuk 2).

Dat met deze bewijzen en (inspanningen tot) socio-economisch en integratie van verzoeker in de Belgische samenleving door verweerder geenszins afdoende werd rekening gehouden.

Dat één enkel schrijven/uitnodiging gericht aan verzoeker geenszins als een afdoend voorafgaand onderzoek kan beschouwd worden.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht nu onvoldoende onderzoek werd verricht alvorens een beslissing te nemen.”

2.2.2.1. Artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoeker stelt dat deze wetsbepaling werd miskend, nu verweerder naliel rekening te houden met de hierin vervatte elementen. Een eenvoudige lezing van de bestreden beëindigingsbeslissing leert evenwel dat verweerder wel degelijk is nagegaan of er op dit punt mogelijk elementen voorhanden zijn die zich kunnen verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Verweerder wees immers op een uitnodiging gericht aan verzoeker om in dit verband alle nuttige elementen en stukken voor te leggen, waarop evenwel geen reactie kwam. Hij stelde vast dat aldus geen grondig onderzoek kon worden gevoegd naar onder andere de gezinssituatie, de economische, culturele en sociale integratie in België en de bindingen die verzoeker nog heeft met zijn land van herkomst. Vervolgens ging hij ervan uit dat, nu verzoeker zelf niet aangaf dat er op dit punt concrete elementen spelen, verzoekers situatie niet van

die aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk is voor verzoeker en deze zich kan verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. Verweerder baseerde zich aldus in wezen op de vaststelling dat verzoeker zelf, na een uitnodiging in deze zin, niet aangaf dat er op een van deze punten sprake was van concrete elementen die eraan in de weg stonden dat zijn verblijfsrecht werd beëindigd, om te besluiten dat niet blijkt dat de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk of de mate waarin er nog bindingen zijn met zijn land van oorsprong in casu verhinderen dat het verblijfsrecht wordt beëindigd. Verweerder heeft aldus wel degelijk een onderzoek in het licht van deze bepaling doorgevoerd. In de situatie dat de bestuurde zelf – na een uitdrukkelijke uitnodiging in dit verband – niet aangeeft dat een van de vermelde elementen van aard is zich te kunnen verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar het bestuur geen verder onderzoek of geen verdere afweging deed in dit verband of deze elementen niet verder in rekening bracht. Er kan in de thans voorliggende situatie niet worden vastgesteld dat het bestuur voormelde wetbepaling heeft miskend.

Er blijkt ook geenszins welk belang verzoeker heeft bij zijn betoog. Hij duidt zo ook thans niet dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beëindigingsbeslissing wat de elementen vervat in deze wetbepaling betreft sprake was van enige concrete omstandigheid die alsnog een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kon staan. In zoverre verzoeker in dit verband aanvoert dat hij is tewerkgesteld in België, kan de Raad enkel vaststellen dat de door verzoeker voorgelegde arbeidsovereenkomst dateert van na het nemen van de bestreden beslissingen. Er blijkt niet dat hij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen reeds was tewerkgesteld. Verweerder kon uiteraard geen rekening houden met een tewerkstelling die pas ontstond na het nemen van zijn beslissing. Verzoeker betoogt verder dat hij inspanningen leverde om zich socio-economisch en cultureel te integreren, doch betwist niet dat hij naliet in dit verband concrete bewijsstukken voor te leggen aan het bestuur toen hem hiernaar werd gevraagd. Er blijkt aldus niet dat het bestuur kennis had of diende te hebben van enige concrete socio-economische of culturele integratie in België, en aldus kan evenmin worden vastgesteld dat hij hiermee ten onrechte geen rekening hield. Ook thans beperkt verzoeker zich in dit verband bovendien tot een algemene bewering dat hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen inspanningen leverde om zich socio-economisch en cultureel te integreren, doch zonder het minste begin van bewijs voor te leggen. Hij brengt aldus andermaal geen concrete elementen aan die de strekking van de bestreden beslissingen zouden hebben kunnen beïnvloeden.

Er kan andermaal niet worden vastgesteld dat verweerder tot zijn beoordeling is gekomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de motiveringsplicht of van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. Verzoeker beroept zich verder op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Deze bepaling voorziet dat het bestuur bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze verplichting kan uiteraard maar gelden voor zover kan worden vastgesteld dat verzoeker een kind heeft in België, hij hier een gezins- en familieleven heeft of er sprake is van enig gezondheidsprobleem. In casu blijkt niet dat dit het geval is. Verzoeker geeft dit ook niet aan in zijn middel, laat staan dat hij in dit verband enig begin van bewijs voorlegt. Het bestuur stelde in de beëindigingsbeslissing ook reeds vast dat er geen gezamenlijke vestiging en geen gezinscel meer is met de echtgenote, waardoor er ook niet langer sprake is van een effectief beleefd gezinsleven met de echtgenote. Enige miskennen van dit wetsartikel kan aldus niet worden weerhouden. Er blijkt aldus ook geenszins welk belang verzoeker heeft bij het opwerpen van een schending van dit wetsartikel, nu hij op geen enkele wijze aangeeft dat een van de hierin vermelde elementen in zijn situatie (nog) relevant is.

2.2.2.3. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat er sprake is van een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen, zodat verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.2.4. Waar verzoeker zich steunt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht en de rechten van verdediging, wijst de Raad allereerst op voorgaande bespreking van het middel waar

verzoeker betoogt dat geen voldoende onderzoek in het licht van artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet blijkt. Verzoeker stelt verder dat hij diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie. Verzoeker gaat er aldus opnieuw aan voorbij dat hij op 10 juli 2013 werd uitgenodigd elementen in dit verband voor te leggen die relevant zijn in het kader van het al dan niet beëindigen van zijn verblijfsrecht. Hij verkoos evenwel hierop niet in te gaan. Dit betreft een eigen keuze van verzoeker, doch aldus kan hij niet in redelijkheid voorhouden dat het bestuur het hoorrecht, het zorgvuldigheidsbeginsel of zijn rechten van verdediging miskende. Er blijkt ook geenszins dat het zorgvuldigheidsbeginsel in deze situatie het bestuur oplegt dat het verzoeker nogmaals een uitnodigingsbrief dient te sturen of hem dient te horen. Er blijkt evenmin dat het hoorrecht inhoudt dat de betrokkene een persoonlijk onderhoud moet kunnen hebben met het bestuur. Het kan volstaan dat hij in de mogelijkheid wordt gesteld, voorafgaand aan het nemen van een beslissing betreffende zijn verblijfssituatie, alle volgens hem nuttige en relevante elementen en stukken naar voor te brengen betreffende de door het bestuur voorgenomen handelingen. In casu kan worden aangenomen dat dit wel degelijk het geval was. De Raad wijst er verder ook nog op dat een schending van het hoorrecht of de rechten van verdediging slechts nuttig kan worden aangevoerd indien de betrokkene aannemelijk maakt dat hij nuttige elementen had kunnen aanbrengen. Dit bewijs wordt in casu niet geleverd. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, het hoorrecht of de rechten van verdediging kan andermaal niet worden vastgesteld.

2.2.2.5. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker op geen enkele wijze uiteenzet waarom in casu zou moeten worden besloten tot een dergelijke kennelijke wanverhouding. Het enige concrete element dat hij aanhaalt betreft het gegeven dat hij is tewerkgesteld in België, doch zoals reeds werd opgemerkt dateert dit gegeven van na het nemen van de bestreden beslissingen en de Raad vermag als annulatierechter geen rekening te houden met gegevens die dateren van na het nemen van deze beslissingen. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.2.6. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij stelt als volgt:

"Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker België, waar hij tewerkgesteld en geïntegreerd is, dient te verlaten.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel [Hof Mensenrechten 21 april 2005 (Yusuuf t. Nederland), T. Vreemd., 2005, afl. 2, 158-159, noot G. MAES.].

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.”

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker beroept zich op een privé- en gezinsleven in België. Enig concreet gezinsleven wordt allereerst door hem evenwel niet ingeroepen laat staan aannemelijk gemaakt. Verzoeker betwist in dit verband ook niet dat er niet langer sprake is van een effectieve gezinsband met zijn echtgenote, waardoor ook niet langer blijkt dat deze eerdere gezinsband nog onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Verweerder voert bovendien aan dat zij intussen uit de echt zijn gescheiden. Verzoeker beroept zich verder op een privéleven in België, in de zin dat hij hier “*tewerkgesteld en geïntegreerd*” is. Er werd evenwel reeds opgemerkt dat de tewerkstelling van verzoeker dateert van na het nemen van de bestreden beslissingen, zodat het bestuur hiermee geen rekening kon houden. Een algemene bewering dat men geïntegreerd is, toont verder nog geen effectief en concreet privéleven in België aan.

Zelfs indien wordt aangenomen, gelet op het feit dat hij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen ongeveer één jaar gerechtigd was op een verblijf in België, verzoeker enig privéleven heeft opgebouwd in dit land waarop de bestreden beslissingen een inmenging vormen, merkt de Raad nog op dat verzoeker niet betwist dat de inmenging is voorzien in de wet en een gerechtvaardigde doelstelling nastreeft. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708), zodat verzoeker ook geenszins dienstig kan voorhouden dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van de bestreden beslissingen. Er kan verder niet worden vastgesteld dat verzoekers belangen op ongerechtvaardigde wijze zijn afgewogen tegen het algemene belang. Verzoeker wist immers, of diende te weten, dat hij een verblijfsrecht ontleende aan zijn huwelijk met een Belgische onderdaan en dat in een eerste periode zijn verblijfsrechtelijke situatie nauw was verbonden met dit huwelijk en het binnen dit huwelijk ontwikkelde gezinsleven. Het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker beperkte zich ook tot

ongeveer één jaar, zonder dat blijkt dat hij binnen dit jaar enige noemenswaardige integratie opbouwde. Hij gaf in antwoord op een uitdrukkelijke vraag van het bestuur ook niet aan dat enig concreet element de beëindiging van zijn verblijfsrecht in de weg stond. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat een privéleven enkel in België mogelijk zou zijn en dat er ernstige en concrete hinderpalen zijn die hem verhinderen een privéleven in zijn land van herkomst of elders op te bouwen (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 3291(c)). De tewerkstelling van verzoeker in België vermag aan voorgaande bespreking ook geen afbreuk te doen. Deze tewerkstelling werd door verzoeker aangegaan op een ogenblik dat hij, gelet op de hem op 10 juli 2013 betekende brieven, minstens wist dat er werd overwogen om zijn verblijf te beëindigen en daarnaast liggen ook geen aanwijzingen voor dat verzoeker niet eveneens in zijn land van herkomst de mogelijkheid zal hebben om te werken en aldus in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een ongerechtvaardigde inmenging in enig privé- of gezinsleven in België.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

2.4. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS